

GAZETA

Anul XVIII
 Nr. 868
 Vineri 14 oct.
 1966
 4 pag. 25 bani

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Р Р Т Р

POPULARĂ

un element esențial în educație

GHEORGHE FOCSA
 directorul Muzeului Satului

Arta populară ne oferă un tezaur inestimabil, o mare diversitate de valori originale. Ea este rodul unui proces continuu de creație, al unei experiențe autohtone milenare, ilustrând profunzimea și amploarea preocupărilor estetice populare cu rezultate valoroase în toate genurile de artă: arhitectură, mobilier, ustensile de casă, unelte de muncă, țesături de uz și decorative, îmbrăcăminte, instrumente muzicale, ceramică, obiecte metalice, obiecte de cult și de podoba etc., care răspund unei duble necesități: practice și estetice.

Procesul creației populare nu a fost organizat după un cod cu norme scrise. Dictat de necesitățile imperioase ale vieții practice — materiale, sociale și spirituale — el a dispus însă întotdeauna de un corp de principii respectate cu strictețe, puse în practică în toate aspectele creației. Acestea privesc legea proporțiilor prin care este asigurată armonia formelor, integrarea elementelor componente ale decorului — alternanță, ritm și simetrie — semnificația motivelor decorative în care se reflectă aspecte din natură, imagini din flora și fauna mediului înconjurător, aspecte din viața socială, din concepțiile oamenilor, din obiceiurile lor. Seninătatea, vigoarea și armonia veselă, adeseori exuberantă a culorilor, oglindesc optimismul poporului, încrederea lui neîmbrumțită în viitor, dragostea lui de viață.

Patrimoniul artistic național cuprinde creații de o mare valoare. Să ne referim de pildă la tipologia construcțiilor populare de tot felul și a locuinței indeosebi, care prezintă o mare diferențiere de forme, de stil, într-o remarcabilă bogăție zonală și regională. Decorul

prezintă și el variații ca stil, tehnică și compoziție, în legătură cu variațiile zonale și regionale ale construcțiilor. Se remarcă mult arta decorativă în lemn — la stâlpi, fruntare, streșini, balustrade, porți cu arcade etc. — pretutindeni unde acest material are un rol în construcții și, mai cu deosebire, în zonele de coline, unde el predomină. Încă și mai impresionant este tezaurul artistic popular dacă ne referim la zecile de mii de costume din diferite zone etnografice ale țării, cu variații în stil și caracter specific de la un sat la altul, la suita de covoare originale cu mare valoare decorativă, printre care un loc de frunte îl ocupă cele din Oltenia și din Maramureș, la producția de ceramică smălțuită și nesmlțuită din numeroase centre specializate, la producția obiectelor din lemn cu strălucite realizări, în satele din nordul Olteniei, Munții Apuseni, Tara Hațegului, Tara Vrancei, zona Rădăuților din nordul Moldovei etc.

Marile însușiri artistice ale artei populare îi conferă acesteia o reală forță educativă, de care școlile de toate gradele trebuie să se folosească din plin. Orice obiect artistic popular demn de acest calificativ este rezultatul unei îndelungate experiențe care presupune cunoștințe tehnice, idei estetice și o selecție de talente veritabile, chiar dacă permanent anonime. Acest alt de amplu, complicat și delicat proces al creației — sinteză superioară a unor forme elementare ale muncii — trebuie cercetat, analizat și cunoscut în mod temeinic, contactul sistematic cu numeroasele valori

(Continuare în pag. a 4-a)

EDUCATOR ȘI PĂRINTE

Prin natura sa, educatorul este un iubitor de oameni. Cel care s-a hotărât să devină pedagog este minat de pasiunea pentru această nobilă meserie, de dorința fierbinte de a crește și educa omul. Nu poți vorbi despre munca unui educator fără a vorbi despre dragostea lui față de cei cărora s-a hotărât să le închine o viață întreagă de trudă, de bucurie și de năzuință — copiii.

Atunci când mi-am propus să devin învățătoare trecuseră doar cîțiva ani de când încetasesm să mă mai joc. Jocul preferat al copilăriei mele era „de-a școala” și întotdeauna eu eram „învățătoarea”. M-am legat de munca didactică cu fiecare an tot mai mult. Odată cu mine, creșteau și interesul și dragostea pentru profesiunea de educator.

Iubesc oamenii și iubirea aceasta se exprimă la mine, ca și la toți cei de aceeași profesiune — și nu numai la ei — prin dorința de a-i vedea buni, de a-i ajuta să fie într-adevăr oameni. Acestei misiuni m-am dedicat o dată atunci când m-am hotărât să devin învățătoare, și a doua oară când am înțeles că am dăruit și am dorit să am copii pe care să-i cresc cu grijă și răspundere deplină pentru societate.

Sînt acum învățătoare și cresc în clasa mea 41 de elevi, sînt mamă și cresc acasă trei copii. Învățătoarea a ajutat-o pe mamă să-și iubească copiii dovedind mai mare răspundere pentru educarea lor, mama a ajutat-o pe învățătoare să se apropie de elevi cu căldură părintească, cu înțelegere și calm. Am ajuns la convingerea de neclintit că cei mai buni educatori în școală sînt cei care au copii, pentru că ei reușesc să dea școlărilor lor și ceva din grija de părinte.

Îi urmăresc îndeaproape pe copiii mei de la școală și de acasă. Prin unii îi înțeleg pe ceilalți. Caut să pătrund cele mai fine nuanțe ale psihologiei lor. La școală, în fiecare elev îl văd pe propriul meu copil și atunci reușesc să-l înțeleg mai bine, să-mi explic fiecare atitudine, chiar fiecare gest al lui. Acasă îi văd adesea în copiii mei pe elevii din clasa mea și parcă știu mai bine cum să-i pregătesc pentru școală, ce să le cer, cit de exigentă să fiu cu ei.

Copiii mei sînt tot timpul împreună, învață, se joacă, se stimulează reciproc. Cel mai mare le citește celor mici povești, îi ajută să se îmbrace. De fapt, el le este un bun exemplu în toate — și la învățatură și în comportare. Mișlocul, care abia acum descifrează slovele abecedariului, a început să se întrecă la note bune cu cel mare, iar mezinul abia așteaptă să devină și el școlar, să poată intra în competiție, de la egal la egal, cu frații lui. Cît despre fetița care va veni în curînd — căci tare dorim să fie fetiță! — desigur că-i va întreci pe toți...

Sînt gînduri, sînt visuri și satisfacții firești pe care le încercăm orice părinte. Sîntem — mai mult decît ar putea să spună cuvîntul — mulțumiți. Știm care ne sînt datorii față de copii, căutăm să fim tot timpul pentru ei un exemplu. Răspunderea pe care o avem pentru educarea copiilor noștri ne dă încredere în continua noastră dorință de a ne perfecționa. Soțul meu, în prezent asistent universitar, studiază și se pregătește asiduă pentru teza de doctorat, iar eu m-am înscris anul acesta la examenul pentru gradul II.

Cu atît mai mult crește răspunderea noastră ca educatori și părinți astăzi, cînd partidul și guvernul acordă o deosebită importanță consolidării și dezvoltării familiei — celula de bază a societății noastre — cînd statul socialist sprijină, prin măsuri economice și sociale, dezvoltarea familiei și înflorirea ei, ocrotirea mamei și copilului, creșterea, îngrijirea și educarea în condiții tot mai bune a tinerei generații.

ARETIA LACHE
 Învățătoare, Școala generală nr. 56
 București

În preajma alegerilor în grupele sindicale

Peste cîteva zile, în școli vor avea loc adunările pentru prezentarea dărilor de seamă și alegerea birourilor grupelor sindicale, prilej de mobilizare și mai activă a slujitorilor școlii în vederea îmbunătățirii continue a activității lor profesionale și obștești. Am solicitat tovarășei STELIANA STĂNESCU, președinta comitetului sindicatului învățămînt din Pitești, unele informații în legătură cu stadiul pregătirilor pentru alegeri în cadrul grupelor sindicale din școlile pitestene. Iată ce ne-a relatat tov. Stănescu.

Pentru buna desfășurare a acestui important eveniment din viața sindicatelor, comitetul sindicatului nostru a făcut intense pregătiri, începînd încă din luna trecută. Fiecare membru al comitetului i s-au încredințat 2-3 grupe sindicale, pentru a ajuta birourile acestora în pregătirea la un nivel corespunzător a adunărilor de dări de seamă și alegeri. Am căutat ca la elaborarea dărilor de seamă să fie atrași toți membrii birourilor, astfel încît darea de seamă — rezultat al unei munci colective — să constituie o prezentare succintă dar adincită a modu-

lui cum biroul și-a îndeplinit sarcinile, ce i-au fost încredințate de membrii de sindicat. Pentru a da acestora posibilitatea să dezbată pe larg activitatea desfășurată de la alegerile precedente și pînă în prezent, s-a urmărit ca dările de seamă să fie analitice, combative, să creeze un prilej de discuții în spirit critic și autocratic.

Experiența anului trecut ne-a dovedit că, atunci cînd dările de seamă vor să cuprindă toate aspectele, se pierd în mă-

(Continuare în pag. a 4-a)

Dascălul meu cel mai drag

Acad. N. TEODORESCU

membru în Biroul executiv al Consiliului național științific

lor care îl ascultam erau deosebit de vii, iar logica legăturilor dintre ele evidentă. Se exprima cu eleganță, fără nici un efort, iar raționamentul lui era atât de strîns, încît calculele de amănunt puteau fi chiar omise.

Lețiile de mecanică pe care ni le oferea de pe catedra pe care și-așeza cu gesturi lente și aparent indiferente mânușile, cubărînd în căldura lor moale un ceas pe care îl doream, să nu înaintez, erau de fiecare dată încintări de magician subtil. Ele nu semănau cu nimic decît cu expunerile pe care ni le făcea în întimitate, în semînarul lui, în fiecare după-amiază, presărate cu glume și ironii spumoase.

Ideea pe care am dezvoltat-o în teza mea de doctorat nu am luat-o direct de la el, ci din lecțiile pe care ni le-a făcut, cîndva, prietenul meu de atunci și pînă azi, acad. Gr. Moisil, în lipsa lui din țară. Nu voi putea uita nicînd surisul amuzat cu care mi-a primit Dimitrie Pompeiu primele mărturisiri

stingace și nici prima răsplătă pe care mi-a dăruit-o atunci: „Tu, miștelule, mi-ai făcut o mare plăcere. Să ai grijă de sănătate!”

De-abia mai tîrziu am putut prinde filoul acestei bizare recomandări, pe care mi-a repetat-o de multe ori ca un leit-motiv în care nu știam dacă nu se ascunde și o umbră de ironie. Era, de fapt, o grijă sinceră față de un învățat care poate că greșea ca și el la aceeași vîrstă, printr-o pornire tinerească spre monomanie.

Dimitrie Pompeiu n-a uitat nici odată, cîci, dimpotrivă, era mîndru că și-a început ascensiunea către culmile științei de la nivelul de modest institutor al unei școli primare. Dornic să stimuleze afirmarea întregului învățămînt românesc, el nu a pregetat, atunci cînd ajunsese un reputat savant, să alcătuiască, alături de alți cîțiva remarcabili oameni de știință — O. Onicescu, A. Angheliescu, Gh. Bratu — o aritmetică pentru clasa I de liceu, manuale de geometrie pentru

clasele a II-a și a III-a, precum și manuale de algebră pentru clasele a IV-a și a V-a.

Maestrul Pompeiu era profund uman și umaniza tot ce trecea prin ființa lui, într-un amestec cald și înțelegător față de tot ce înalță și coboară, în limitele eticii omului care năzuiește spre idealuri senine. Adesea îl vedeam ca pe un Anatole France al matematicii, spumos, scriitor și profund fărîș sfîrșit, risipind surizător o vervă potolită în care ironia înveșmînta o viziune înnoitoare a tot ce-i stimula imaginația.

Gîndirea lui Dimitrie Pompeiu, înzestrată cu o deosebită forță și imaginație creatoare, era dublată de o generozitate științifică rară. Datorită acestor calități s-a format în jurul lui o strălucită școală matematică, care a dezvoltat nenumăratele lui idei fecunde, originale și surprinzătoare.

Creația sa, creionată în lucrări scurte și surprinzătoare ca anecdotele cu care ne regala, este formată din puncte de diamant care au însemnat tot atîtea filioane. Ea este vie și azi și crește mereu, dînd strălucire multora dintre cei ce au fructificat-o și care îi iubesc chiar dacă nu l-au cunoscut decît prin ea.

Partid iubit

Versuri: AL. ANDRÎTOIU

Muzica: ION RĂDULESCU

Solenne

Solo
Coro
Piano

Cor

Iubit partid, spre tine năzuiesc
Tu ești dător de lumină,
Și soare ești în plaiul românesc,
Peste-albastra lui zare senină.

Prin forța ta ne sînt anii primăveri,
Azi viața ne e frumusețe,
Rostim salut voios de pionier
Spre-ale tale victorii mărețe.

Construcții de nădejde noi vom fi,
Avem o viață-ntr-o noapte,
Cu țara-n cîntec toți te vom slăvi
Mulțumindu-ți din suflet tierbinte.

Statuia lui Ștefan cel Mare din fața Palatului Culturii de la Iași.

Repertoriul lui ȚÂNDĂRICĂ în noua stagiune

Interviu cu:

MARGARETA NICULESCU

Artistă emerită, directoarea Teatrului Țândărică

— De două săptămîni sălile teatrului pe care-l conduceți s-au populat din nou. Cu ce repertoriu l-ați întâmpinat pe micii dv. oaspeți?

— Stagiunea a debutat cu două piese foarte apreciate de spectatori noștri: „Punguța cu doi bani”, dramaturgie de Viorica Filipoiu după Ion Creangă și „Elefanțul curios” de Nina Cassian, după Kipling. Am mai reluat în actuala stagiune și alte spectacole ale teatrului nostru cum ar fi: „Amaralul” de Ștefan Lenkisch, după H. Cr. Andersen, „Povestea porcului” de Veronica Forumbacu și Viorica Filipoiu, după Ion Creangă, „Păcălă” de Brîndușa Zaița-Silvestru, „Tigrisorul Petre” de J. Wilkouski și H. Januszewska, „Guliver în țara păpușilor” de I. Peha și L. Spacil și altele.

— În curînd, teatrul va prezenta o nouă premieră. Este vorba de „Iarmarocul piticului Clip” de Al. N. Popescu, un basm modern care își propune să demonstreze necesitatea unei mai judicioase utilizări a timpului și pledează pentru perseverență în ducerea la bun sfîrșit a acțiunilor începute.

— Sînt pregătite să intre în repetiție și alte spectacole: o piesă inspirată din motive folclorice: „Sarea în bucate” de Alecu Popovici și Viniciu Gafița și un spectacol cu „Vrăjitorul din Oz” de L. Frank Baum în dramaturgia lui Jordan Chimet. Se studiază, de asemenea, posibilitatea creării unui spectacol după „Papuciada” lui Camil Petrescu.

— În actuala stagiune vom relua o acțiune experimentată în urmă cu cîțiva timp: festivalurile literare pentru elevi dedicate unor momente de seamă din cultura națională sau universală.

— Care este activitatea teatrului în afara sălilor sale?

— Teatrul nostru desfășoară o intensă activitate în întreaga țară și, îndeosebi, în regiunea București. În această stagiune vom prezenta un mare număr de spectacole în cadrul unor turnee prin diferite regiuni ale țării. Pe lângă turnee, anul acesta vom organiza, cu sprijinul secției de învățămînt a regiunii București, stagiuni permanente în cinci orașe: Alexandria, Zimnicea, Giurgiu, Turnu Măgurele și Otopeni. Considerăm că o asemenea acțiune este utilă atât pentru teatru cît și pentru micii spectatori, întrucît nouă ne permite să-i cunoaștem mai bine pe copii, să le înțelegem gusturile, iar ei pot deveni — frecventînd cu regularitate spectacolele de teatru — mai statornici iubitori ai scenei, cu un orizont cultural mai larg.

— Pentru că ați început să vorbiți despre relația dintre actori și școlari vă rugăm să ne relatați și despre colaborarea dintre școală și teatru.

— Dacă ați fi venit în urmă cu cîțiva ani am fi avut de sesizat destule dificultăți. În prezent avem însă de spus multe lucruri bune. Secțiile de învățămînt și școlile, atît cele din Capitală cît și cele din provincie, privesc cu real interes spectacolele teatrului nostru. Avem împreună dese discuții asupra conținutului educativ al spectacolelor. Obișnuim să invităm la avanspremieră cadre didactice pentru a le solicita părerea asupra muncii noastre. Vrem să știm în ce măsură spectacolele își ating scopul, în ce măsură ele reușesc să transmită un mesaj educativ. Marea majoritate a celor invitați vin cu sugestii valoroase, pe care le folosim în îmbunătățirea spectacolelor sau a repertoriului. Cei drept, avem uneori și surprize. În locul invitatului nostru ne pomenim cu nepotul și bunica, cu o rudă sau cu un vecin. Deci intenția noastră este dată peste cap. Dar chiar atunci cînd dau ei înșiși curs invitației noastre, unii învățători sau profesori se simt datori să spună doar cîteva cuvinte cu caracter general. Ne-am dori în noua stagiune prezența nu a rudelor și prietenilor, ci a educatorilor la spectacole date în avanspremieră, un interes mai accentuat față de puterea de educare a copiilor prin teatru. Orice sugestie în acest sens ne va fi de mare folos.

— În actuala stagiune au fost înlăturate și unele dificultăți de ordin organizatoric care s-au manifestat în trecut. De pildă, transportul elevilor la sediul teatrului este acum asigurat de către mașini speciale programate de I.T.B. Vorbim despre acest lucru deoarece altă dată multe școli renunțau să organizeze vizionarea în colectiv a spectacolelor datorită necazurilor pricinuite de transportul în comun.

• Continuări • Continuări • Continuări • Continuări • Continuări •

Arta populară un element esențial în educație

artistice populare aflate în patrimoniul nostru național constituind o cale importantă de educare estetică și patriotică a tineretului școlar.

Este mai înțeles necesar ca acest tineret să cunoască prin experiență nemijlocită aspectele tehnice și procesul muncii prin care au fost realizate obiectele de artă populară. Organizarea centrelor de creație în sate și orașe, pe linia tehnicilor și valorilor tradiționale, la care să fie atrași cei mai buni și mai talentați meșteri specializați — o cerință de mare actualitate care privește cooperativele meșteșugărești și casele de creație, chemate să producă obiecte artistice originale, integrate în viața noastră de azi — va oferi și posibilitatea de a înființa pe lângă aceste centre cercuri de pionieri și elevi în care ei să învețe tainele artei populare, integrîndu-se astfel în mod concret, pe măsura talentului și forțelor proprii, în acest proces de creație, devenind și făuritori, nu numai consumatori de artă.

Pentru asigurarea contactului sistematic al tineretului cu valorile artistice populare se impune cunoașterea aprofundată de către elevi a acestor valori — unele selecționate și colecționate în muzee, altele păstrate încă în casele bătrînești de pe întreg cuprinsul țării. Organizarea conferințelor, a expunerilor despre arta populară, în care să fie subliniate însușirile estetice ale acestui important tezaur cultural-artistice, bogăția și diversitatea lui zonală, constituie una dintre primele măsuri necesare pe această linie. Marile valori ale artei populare trebuie să fie mai larg popularizate și în presa de tineret, în emisiunile de radio și televiziune adresate elevilor, ca pilde valoroase de creații artistice autentice, cu specific propriu — și nu ca modele de multiplicat pretutindeni, cum se mai întîmplă adeseori și, din păcate, cu exemplare fără vreo valoare reală.

Un mijloc eficient de informare și de educație estetică a elevilor îl constituie vizitele la muzeele și ex-

pozițiile de artă populară. Explicațiile cercetătorilor de specialitate cu privire la valoarea documentar-istorică și estetică a obiectelor artistice aflate aci îi poate ajuta mult pe tineri să pătrundă caracteristicile artei populare.

Pentru ca asimilarea și aprofundarea ideilor și valorilor estetice să fie asigurate cu mai multă amploare, se simte necesitatea organizării unui învățămînt estetic adecvat pentru toate treptele de școlarizare, în care studiul sistematic al istoriei artelor — inclusiv a artei populare — să contribuie la însușirea adîncită a principiilor de estetică, să înlesnească formarea și ridicarea pe trepte tot mai înalte a gustului estetic, să permită distingerea și aprecierea justă a valorilor reale.

Membrii corpului didactic i-ar putea mobiliza pe elevi — instruiți în mod deliberat — în realizarea unei opere importante — depistarea pe teren a obiectelor de interes documentar și artistic-muzeal și consemnarea succintă pe fișe a unor date esențiale privind denumirea, materialele, tehnica și locul de producție ale acestor obiecte, calitățile lor artistice în forme, decor și culori, modul utilizării și scopurile pentru care au fost realizate. În acest fel cadrele didactice și elevii pot aduce o contribuție substanțială la dezvoltarea unor evidențe sistematice. Prin analiza comparativă, după vechimea lor în timp — deci în perspectiva evoluției lor istorice — a diferitelor categorii de obiecte legate de aspectele principale ale vieții materiale, sociale și spirituale din fiecare sat sau oraș se pot desprinde aspectele care ilustrează cel mai clar particularitățile originale ale valorilor artistice realizate în aceste localități. Acest exercițiu, condus sistematic, poate avea mai multe rezultate importante: În primul rînd, el asigură un început de inventariere mai largă a acestor categorii de obiecte — ceea ce va avea drept urmare un spor de atenție față de ele. Apoi, dezvoltă la elevi simțul de observație, dîndu-le posibilitatea să ierarhizeze obiectele depistate din punc-

tu de vedere al calităților lor estetice. Foarte important este faptul că în felul acesta se înlesnește organizarea expozițiilor locale, intercomunale, raionale și regionale, destinate să scoată în relief aspecte valoroase din creațiile populare originale, cu particularități locale, zonale, regionale și să contribuie la educația estetică a maselor mari de vizitatori. Pentru a stimula rivna corpului didactic și a tineretului școlar în realizarea acestor expoziții în colaborare cu căminele culturale și cu casele raionale și regionale de cultură, s-ar putea organiza întreceri între sate pe această temă, acordîndu-se distincții și premii pentru școlile fruntașe.

Efectul cel mai important scontat de la aceste activități va fi desigur în primul rînd cel educativ. Cunoștințele mai temeinic, elevii vor îndrăgi obiectele de artă populară, vor medita la munca îndelungată și migăloasă a celor ce le-au realizat, își vor dezvolta sentimentele de stimă și de dragoste pentru făuritorul lor — poporul.

Grupelor de elevi, îndrumate de profesori ar putea colabora la realizarea unor case-muzeu și a unor colecții adecvate, care să păstreze în toate satele țării documente de valoare istorică destinate să marcheze pe de o parte salturile în dezvoltarea vieții actuale și să păstreze, pe de altă parte, aspecte valoroase din tezaurul creației artistice locale din trecut. Amenajarea unor asemenea case-muzeu și colecții, pe lângă faptul că ar reprezenta o cale eficientă de dezvoltare a simțămîntelor patriotice, ar aduce o contribuție mai directă la îndrumarea justă și competentă a colecțiilor de creație din cooperativele meșteșugărești, din întreprinderile de stat, din oficiile de studii și de proiectare etc.

Toate aceste forme concrete de activitate, menite să facă cunoscută larg elevilor tezaurul nepușabil al creației noastre populare, vor contribui din plin la educarea lor multilaterală.

Continuă să se manifeste însă unele neajunsuri în turnee. E vorba de mici dificultăți de ordin organizatoric, care pot fi ușor înlăturate. De exemplu, nu totdeauna sălile în care se dau spectacolele prezintă ambianța necesară. Doar curățenia sălilor, căldura, așezarea scaunelor, lumina fac și ele parte din spectacol, creează o anumită atmosferă. Oricît de modest este sala, e necesar să se facă totul pentru ca spectacolul să fie cu adevărat un eveniment, o întîlnire cu arta care se va întîmpla în memoria micului spectator.

Pe an ce trece colaborarea noastră cu școala capătă forme mai precise, o bază mai sigură. Ne însușesc aceleași feluri chiar dacă le realizăm pe cît diferite. Sîntem conștienți că noua stagiune — a 18-a — va fi rodnică, așa cum o dorim cu toții.

În preajma alegerilor în grupele sindicale

runtșiri și ajung să nu mai analizeze în adîncime nici o problemă. Sînt de asemenea inefficiente dările de seamă care reiau aspectele discutate în consiliile pedagogice sau cu alte ocazii. Este firesc ca astfel de dări de seamă să nu stîrnească interes. Pentru a evita acest paralelism, comitetul sindicatului a îndrumat birourile grupelor să alcătuiască dări de seamă care să ia în discuție nu întreaga activitate din școală în rîstimpul care a trecut de la alegerile anterioare, ci numai cîteva probleme — problemele-cheie ale muncii sindicale — trîndu-le din punctul de vedere al sarcinilor specifice acestei munci.

Cea mai mare atenție o vor acorda dările de seamă analizării modului cum a mobilizat biroul grupei pe membrii de

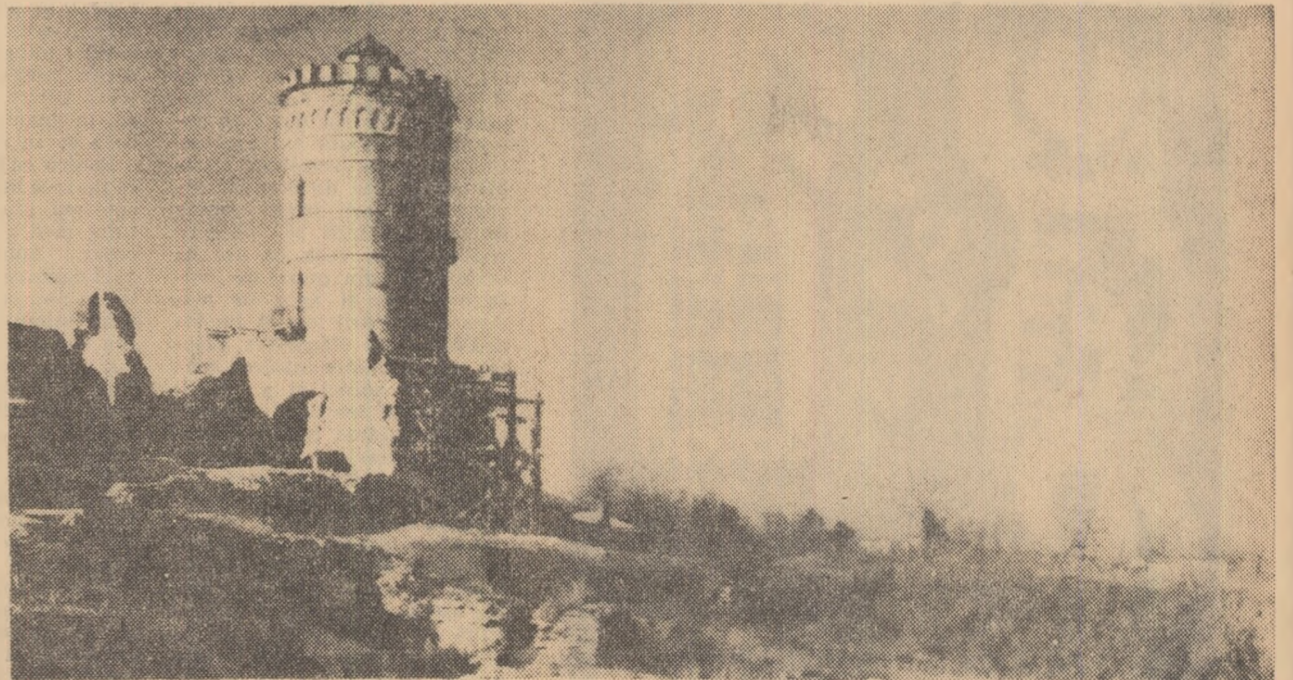
sindicat în îndeplinirea sarcinilor trasate de Congresul al IX-lea al P.C.R., de Congresul Sindicatelor din țara noastră, precum și de recentele hotărîri ale Conferinței Uniunii sindicatelor din învățămînt și cultură.

Pentru că dările de seamă să suscite interes, să ofere cadrul necesar desfășurării largi a criticii și autocriticii, noi am indicat birourilor grupelor sindicale, atunci cînd le-am instruit în vederea pregătirii alegerilor, să cuprindă în ele fapte și exemple concrete din activitatea biroului, ca și din activitatea tuturor membrilor grupei, cu aprecieri nominale privind contribuția acestora la bunul mers al muncii.

La ora actuală, dările de seamă sînt, aproape peste tot, gata întocmite. S-au

luat măsuri pentru ca ordinea de zi a adunărilor de dare de seamă și alegeri să fie cunoscută din timp de membrii de sindicat, pentru a li se da posibilitatea să se pregătească, să se consulte în legătură cu problemele ce se pun la locul lor de muncă, astfel ca participarea lor să fie cît mai activă, ca nici unul din ei să nu lipsească de la adunări.

Nu ne îndoim că adunările pentru prezentarea dărilor de seamă și alegerea birourilor grupelor sindicale vor fi un bun prilej de a dezbatte pe larg sarcinile actuale ale sindicatelor din școli în lumina mărețelor sarcini ce ne-au fost trasate de cel de-al IX-lea Congres al partidului, precum și de Congresul Sindicatelor din Republica Socialistă Romînia.

URMELE ISTORIEI: Curtea domnească din Tirgoviște — Turnul Chindiei.